

דפי יגור

יום ד', ב' באייר תשפ"ה, 30.4.2025, גיליון מס' 5075

1. צומת הבלוקונים

ברכות לכל החברים שעברו למשכנם בשכונת הבלוקונים ולכל מי שטרם ועמל כדי שזה יקרה. סוגיית הבטיחות שיש בצומת נלמדת ותטופל בהובלת דורון גרודמן, אחראי בטיחות התעבורה בקיבוץ. עד בניית התוכנית ויישומה, אנא נהגו במשנה זהירות בכלל ובפרט בהגעה לצומת זה.

2. חתימה על המסלוקה הפנסיונית

על הקיבוץ חלה החובה, מתוקף התקנות, לוודא שחבר צובר לפנסיה ולהשלים לו לפנסיה במידה וחסר לו. נוסף על כך, רשם האגודות השיתופיות (הרגולטור) דורש מהקיבוצים לרשום בדו"חות הקיבוץ את החוב האקטוארי שיש לקיבוץ בנושא זה (כלומר, מה הפער שיש בין הצבירה שחברים צברו לבין ההתחייבות של הקיבוץ לגובה הפנסיה).

לכן אנו זקוקים לחתימה של כל חבר בגיל העבודה על יפוי כוח לחברת "טנא" (החברה שמתפעלת לנו את נושא הפנסיה) כדי שהחברה תוכל למשוך את נתוני הצבירה של החברים וליצור דו"ח שירשם בספרי הקיבוץ ע"פ דרישת הרשם.

כאמור מטרת החתימה הינה: ליצור דו"ח אקטוארי לטובת רישום בדו"חות הכספיים של הקיבוץ.

צוות יישום פנסיה: רני טנא - משרד כלכלי, יוסי בקר - מנהל כספים, יאיר כספי - רכז צוות פנסיה ורמי פלג - מנהל הקהילה, מקיים בקרה במטרה לוודא שכל החברים צוברים לפנסיה, ע"מ שהקיבוץ לא יצטרך להשלים בסוף ולכן נתונים אלו חשובים למערכת.

3. דירות קטנות

צוות דירות קטנות (עמית שילה - מרכז, יעל זך, סיגל עמיר, רמי פלד) נפגש עם משרד האדריכלים, שנשכר לטובת התכנון במבני האולפן המיועדים לדירות קטנות. הוסכם שיוצגו מספר חלופות עם ובלי ממ"דים. היות והמבנה ישן ולא תוכנן כדירות, ישנם אילוצים רבים, ולכן נאלץ לבחור את החלופה הכדאית.

(המועדון לצעירים במבנה האולפן הקטן, שהחל לפעול בשבועות האחרונים, יפעל עד אשר יתחילו השיפוצים להכנת הדירות הקטנות)

4. חרתייה

נוהל השימוש במקום יובא לדיון בהנהלת הקהילה מאחר והסתבר כי במקום נערכות מסיבות (חלקן בתשלום). הבעייתיות הינה גם בהיבט הביטוחי וגם בהיבט איכות החיים של חברי קיבוץ שער העמקים, שנפגעים ומתלוננים מהרעש שנגרם ממסיבות אלו. עד להודעה חדשה אין לערוך במקום מסיבות!!!

5. לתיאום פגישות עם ממלאי תפקידים

איריס חי - לתיאום פגישה עם מנהל הקהילה, בנושאים שוטפים ואישיים.

גילי אייל וינקלר - לתיאום פגישה בנושא עסקי יגור - דגן שוחר, לנושאים כלליים - יו"ר ועד הנהלה, אודי קינן, לממ"דים - נוקי נויפלד, לשיוך דירות - עופר אדר. **רוחיק אלעד** - אדריכל השיוך שוהם בן ארי.

6. סוגיות המתוכננות להגיע לאסיפה

א. בחירת נציג ציבור לוועד ההנהלה, לטובת הכנת הדיונים וההחלטות על הקליטה.

ב. הסתייגויות לנוהל קבורה (היה בעבר בדיונים והוקפא נוכח הדיונים על התקציב).

ג. הצגת דו"חות ביקורת למשאבי אנוש וצח"י.

ד. הגדרת תפקיד לוועדת צרכים מיוחדים.

ה. בהמשך הגדרת תפקיד לוועדת אסיפה ועדכון נוהל קדנציות.

7. משאבי אנוש

א. השי לחג שקיבלו הגמלאים, על סך 300 ש"ח לתקציב, מופיע בתלוש הפרטני והמצרפי של חודש מרץ.

ב. בשל המצב במדינה וסבב גיוס למילואים נוסף, חברים העובדים ביגור מתבקשים לעדכן את אפרת קוטליאר (מחלקת שכר) על מנת שתוכל לעדכן את מערכות השכר ולשלם בהתאם.

8. תזכורות שוטפות

א. כל מי שמתכנן שיפוץ בדירה - יש לפנות למוחמד בבניין לתיאום תשתיות, ביטוח, דרכי גישה, שיקום הנוי, איכסון חומרי בנייה.

ב. נא להימנע מנסיעה בכל כלי רכב במתחם הגיל הרך בין המחסומים בשעות 07:00 - 16:30.

אליה ומאור אוי
אדריג ואיל שריג
אילא פמלפפה
אפולדא פבא פנכדא לאיה

אלאן פדרסון ולינגר
אילא פמלפפה
אלאון ולינגר
פמלפפה פמלפפה
אפולדא פבא מאודי

אליה ואורן
אנילאלאיה
אליה ואודא בורק
אילא בני פמלפפה

תהליך סימון מגרשים לקבוצה 3

פרסום נוהל אופן בחירת הדירות לחברים בקבוצה 3: אני מקווה שנצלח את השלב המורכב והרגיש הזה במהירות ובצורה מיטבית. התהליך הינו מורכב מהרבה מאוד סיבות ובחלקו גם גורם לתחושות לא נעימות, בעיקר כאשר תהיה סיטואציה, שבה דירות של תושבים (במב"חים) ייבחרו והם ייאלצו לצאת מהדירה, גם אם ייקח מספר חודשים משמעותי ואין לנו דירות אחרות לתת בשלב זה.

בגדול, כל הדירות ביגור, למעט האולפן, שכונת הכרם, הגולדסטאר ועוד מספר דירות קטן מאוד, מתוכננות להיות מסומנות לשיוך דירות.

התחלנו בתהליך שיוף דירות קטנות (האולפן והכרם), כאשר היקצנו 2 מיליון ש"ח לכל שנה בשנים הקרובות לטובת התהליך.

קשה לי לצפות מתי ייבחרו הדירות, שבהן גרים במב"חים, ותוך כמה זמן יהיו מוכנות הדירות הקטנות. אבל ייתכן וניקלע למצב שבו במב"חים ייאלצו לפנות דירות בטרם יהיו לנו דירות מוכנות עבורם.

כמו כן, התחלנו בהנהלת הקהילה לגבש נוהל (שיאושר באסיפה) לגבי הדירות הקטנות, בייחוד בנושא התייעדוף מי יגור בהן. הצפי - שיהיו יותר מבקשים מדירות, מקווה שעד סוף השנה נסיים עם התהליך.

דמי תושבות

תזכורת: עד לא מזמן, כאשר עם חבר או חברה גרים בני זוג שאינם חברים, הזוג היה מחוייב בתשלום שכירות. בהנהלת הקהילה הוחלט להפסיק עם הגביה הזו מתוך העיקרון שפנינו לשיוך ונכון להקנות לחברים זכויות, אך יחד עם זאת, הוחלט שכן הזוג שמגוריו ביגור מגורי קבע (ישן מעל 2 לילות ביגור) ישלם דמי תושבות עבור כל השירותים המוניציפליים הניתנים ביגור (נוי, תרבות, בריכה, מגרשי ספורט, מבני ציבור ועוד).

בהנחה שתשלום זה הינו תשלום הוגן כלפי שאר החברים, הנושאים בנטל אחזקת המקום על עלויותיו הגבוהות (בין דרך תשלומי המיסים או הרווחים מעסקים) ומצפים להוגנות מצד התושבים, שגרים עם בנות או בני זוג מעל שנה בקיבוץ, לפנות להנה"ח (מורן שביט) ולעדכן, על מנת שנוכל לגבות את דמי התושבות.

אנחנו לא מנהלים מעקב אחר החברים, אך מצפים להוגנות מתוקף רציונאל ההחלטות והכבוד למקום.

סדר יום בהנהלת קהילה

בהנהלת הקהילה מעבר לנושאים אישיים שעולים, אנו מקדמים את תוכנית ההשקעות. דנו בדיון ראשוני עם כלל מרכזי הענפים ולאחר בדיקות נוספות התוכנית תיסגר ותפורסם.

בהמשך על סדר היום - הסדר בנייה פרטית, נוהל דירות קטנות, סקר שביעות רצון מהענפים וכמובן, השוטף.

סדר יום בוועד ההנהלה

על סדר היום נוהל קדנציות, הגדרת תפקיד לדובר, הגדרת

תפקיד לוועדת אסיפה, קידום עקרונות הקליטה, יגור 2030 ותקציב 2026.

מסלוקות פנסיוניות - הסברים נוספים

בקשר לחתימות על המסלוקה הפנסיונית, כמה הבהרות: **החתימה לחברת "טנא" הנה לחברים בגיל עבודה בלבד (פנסיונרים יחתמו בהמשך לצורך הליך קיבוע זכויות - מול חברה חיצונית אחרת).** חתימה זו הנה חובה.

המידע עובר לחברת הייעוץ שלנו והם מנתחים את הנתונים. לאחר מכן הם יישבו עם כל חבר שירצה ויסבירו לו על הפנסיה שלו. ימסרו דו"חות אישיים לכל חבר עם כל הנתונים המלאים.

החתימה הנה לצורך קבלת מידע בלבד ולא לצורך טיפול או שינויי בתיקים הפנסיוניים.

להלן כמה שאלות נפוצות:

האם החתימה על המסלוקה מאפשרת לקיבוץ לקחת לי מכספי הפנסיה?

התשובה: חד משמעית לא! החתימה הנה לחברת הייעוץ שלנו לצורך קבלת מידע בלבד! אין לקיבוץ או לחברת הייעוץ את הזכות או הרצון לגעת בכספי הפנסיה.

מדוע הקיבוץ צריך לדעת מה יש לי בפנסיה? כבר עברנו שינוי?

התשובה: הקיבוץ, כשאר הקיבוצים המתחדשים, מחויב בתקנות הערבות ההדדית. מה שאומר שכל חבר שיעמוד בחובותיו, הקיבוץ מתחייב לו לפנסיית מטרה, ולצורך כך הקיבוץ מוכרח להעביר לחברת הייעוץ את המיידעים הפנסיוניים של כל החברים.

האם קרנות השתלמות או קופות גמל להשקעה גם ייחשפו לעיני הקיבוץ?

התשובה: לא! קרנות השתלמות וקופות גמל להשקעה אינן נחשבות כמקור פנסיוני ולכן הינן מחוץ לתחום. הקיבוץ לא יקבל שום מידע בנוגע לקרנות אלו!

האם ישנם עוד קיבוצים שהחברים נדרשים לחתום על מסלוקות פנסיוניות?

התשובה: בהחלט כן. כל קיבוץ מתחדש בישראל נדרש בתקנות הערבות ההדדית ובהתאם לכך לגילוי נאות לדו"חות הכספיים. הדרך לגילוי נאות הנה מסלוקה פנסיונית.

האם ישנם יתרונות גם עבורנו, החברים, באופן פרטי, בחתימה על המסלוקה?

התשובה: בהחלט כן.

ככל שהחבר עומד בחובותיו ודואג גם לגילוי נאות (מסלוקה), הוא יכול לדעת שהוא יגיע לפנסיית המטרה של הקיבוץ. בדיקת התיק הפנסיוני של כל חבר ללא תשלום (ע"י נציגי חברת טנא)

בדיקת דמי ניהול של כל קרן וקופה!

ריכוז כל הנתונים הפנסיוניים בדף אחד עבור כל חבר.

ווידוא כיסוי ביטוחי מותאם לכל חבר.

לכל שאלה בנושא, ניתן לפנות ליוסי בקר, שושן מדלינגר, יאיר כספי ורמי פלג.

סדר פסח ביגור מסמל לאורך השנים את טיבה של יצירה קיבוצית מקורית, הנשענת על מסורת יהודית עתיקת ימים, תוך שמירה על רעיונות חשובים לקיומו של עם. ברל כצנלסון כתב: "אם יש בחיי העם משהו קדום מאוד ועמוק מאוד, שיש בו כדי לחנך את האדם ולחסן אותו לקראת הבאות, האם יהא בזה ממידת המהפכה להתנכר לו?" יוצרי הסדר הקיבוצי ראו בו אמצעי לשמירה על תרבות ומסורת תוך הכנסה של הרלוונטי והמתאים לחיים המתהווים.

השנים האחרונות העמידו אותנו במבחנים לא פשוטים והעלו לא פעם שאלות לגבי המשך קיום הסדר הקיבוצי: שנים של הפרטה, הידלדלות המקהלה, הרצון להתכנס במשפחה, קורונה, ובשנתיים האחרונות, מלחמה שאף פעם לא די לה. יחד עם כך ראינו בקיום הסדר והמשך המסורת הקיבוצית אחיזה בחיינו הקיבוציים המשותפים, שערך רב להם.

החיים בישראל מזמנים לנו שנה אחר שנה סוגיות אנושיות, שמן הראוי להתייחס אליהן גם בסדר פסח. מכאן פתחנו באזכור 59 מבני עמנו הנמצאים בשבי והחובה המוטלת עלינו לקרוא לשחרורם. הזכרנו את הכאב הגדול העובר על משפחות בתוכנו, והדגשנו את השליחות האנושית שלנו להמשיך ולקיים קהילה רב דורית, המקיימת חיים הוגנים, המעמידים את ערך האדם במרכז, באומץ וביושר לבב.

במהלך הסדר, הוספנו לארבעת הכוסות - קריאה לשחרור החטופים, להמשך קיום מדינת ישראל כמדינה יהודית פלורליסטית ודמוקרטית, השואפת להתנהל ברוח מגילת העצמאות. וכן שרנו יחדיו שירים, המחזקים את הקשר שלנו למקום ולמעשה הציוני - שירים המחזקים את כוחו של היחד.

כך איחדנו בין מסורת לחדש, בין סיפור היווצרותו של העם, לבין סוגיות המאיימות על חיינו העכשוויים, בתפילה בשיר ובאומר.

תודה גדולה לילוליה, שעמסה על עצמה את המעמסה והמשיכה מסורת מפוארת.

יעל ס"ט רשף

תודות וקצת מספרים

650 פוסחות ופוסחים הגיעו לחדר האוכל לספר ולשיר איתנו את סיפור ההגדה. תודה מקרב ליבי **לרבקה קוטליאר**, שתמיד הייתה שם להדריך ולהוביל אותי. תודה **ללאה מרזל**, שניצחה על כל תוכן הערב **וליעל ס"ט רשף** על התוספות האקטואליות להגדה ולקריינות, **ולמיכל מלכין** על עיצוב מודעות החג. תודה לצוות **חדר האוכל** בהובלה של **אבירם בירמן**, שעבדו קשה בשבוע האחרון לפני החג, כדי להכין בנוסף לכל המנות של הפוסחים עוד כ-300 מנות שנלקחו הביתה. תודה **לניר קורן** על ההגברה והתאורה, **ליוסי קמעו** על המסכים **ולסער גרעין** על החיבור לערוץ 900. תודה **לנערות ולנערים** הנהדרים שלנו בהובלת **אהוד קוטליאר** והמדריכים, שהגיעו לסדר את חדר האוכל. על המבצע המורכב הזה פיקדו **עופר בארי ובוני אוחנה**. תודה גדולה גם **לרועי יובל** שהגיע לסייע. תודה **לעניב רוזיאו** על עיצוב הפרחים - נשזרו כ-80 זרים, תודה לעוזרות הנאמנות שלה. תודה **לצוות הבניין והנוי** שתיקנו ושיפצו וסידרו את הסביבה, **ולגילי דניסקי** על כל נושא האבטחה. תודה **ליונה רודניצקי**, שהביא לנו חיטה היישר מהשדה **ולילדי כיתות הי-וי** בהובלתה של **רותם ענבר** על סידור האלומות. תודה לצוות החברים הוותיקים המסורים, המגיעים כל שנה להכין את סידורי הישיבה: **שרה'לה חי, משה גרטמן, שאנן זך ורבקה קוטליאר**. תודה לכל התורנים ולכל מי שעזר בסידור השולחנות ובארגונים. תודה **לנועה ברקן ולזהבה שלם**, שאפשרו לנו לעשות חזרות בספריה ובמועדון, תמיד בחיוך ונחת. תודה **ליאנה רכות** התרבות על כל הסיוע **ולארבל בן יעקב** על העזרה בתפאורה. תודה **לאורי רשף** על הווידאו והעברת המצגת בערב עצמו ותודה לכל **הזמרים והנגנים**, שהעניקו לנו ערב מרגש ונוגע. ולבסוף, תודה לכם, חברות וחברי יגור, שכל שנה מחדש בוחרים להתחבר למסורת ולרגעים של הביחד, גם בתקופה מאתגרת זו במדינה ולהגיע לחדר האוכל בליל הסדר.

יוליה איריס

סדר פסח - בית אחווה

תודה מעומק הלב, לצוות בית אחווה, לאילנה שטנגל ולמקהלה, על סדר הפסח המושקע והמרגש לדיירי הבית, שנערך במועדון החברים. תודה על ההשקעה הגדולה לאורך השנה ועל המסורת היפה הזאת.

סבינה רביב

סדר יגור ב' כיכר החטופים

הקיבוצים. ראיתי את זה כזכות גדולה. מין ההתחלה היה לי חשוב לדייק את כל הנאמר, המנוגן, והמושר על הבמה לאנשים הגיבורים האלה, שחיים בסבל וכאב אינסופי. המילה "חגיגה" ירדה מהפרק מהרגע הראשון... לצידי היו שני אנשים יקרים: יונתי מקיבוץ מענית (הממונה על החיילים הבודדים בתק"ס), שהפיקה וארגנה את כל הלוגיסטיקה בכיכר - אישה עוצמתית ומדהימה, וערן ירקוני (מנהל "מכון שיטים"), שסייע בחלוקת הטקסטים והדוברים והנחה את הטקס. היינו כל הזמן בקשר עם נציגי הקיבוצים מהעוטף.

זמרים ונגנים מהשורה הראשונה בארץ התנדבו להשתתף, מקהלת יגור התגייסה וגם משפחת אוחנה מיגור. פשוט מחמם את הלב. הלוואי והיה עוזר.

ארנון שנער: אמנם זו במידה מסוימת קלישאה... אבל מכל הלב, באתי אתמול לכיכר לחזק, ויצאתי מחוזק... מודה על ההזדמנות להשתתף בערב הזה, עוצמת החוויה עדיין מורגשת אצלי חזק בגוף... מודה על ההזדמנות לבקר בפעם הראשונה בכיכר, ועל ה"יציאה מהקופסה" בלי לוותר לעצמי... תודה שאפשרתם לי... תודה על החברה והאווירה הנעימה... על הארגון... ושיהיו לנו רק בשורות טובות.

אורנה זוארץ: חזרנו, חלקנו, מהכיכר בתחושה של תקווה גדולה, כל כך רצינו שזה יקרה, עוד רגע, עוד לפני יום העצמאות משהו ישתנה. לצערנו, באה ההודעה של ראש הממשלה במוצאי החג ושוב דחקה את הדברים אחורה. "עד מתי ימשך מעגל האימה..."

בעקבות פנייה ללאה מרזל לערוך "סדר שני" של פסח בקבלת שבת ב"כיכר החטופים", הצטרפה אליה קבוצת חברי מקהלה מיגור. המטרה המרכזית של האירוע היתה לחבק ולתמוך במשפחות החטופים ולעזוק את זעקתם. האירוע הופק ע"י התנועה הקיבוצית ויועד לחברי שלושה קיבוצים: נחל עוז, כפר עזה ובארי. השתתפו בו כ-2500 אנשים, רובם מהתנועה הקיבוצית, בהסעות מאורגנות מהקיבוצים.

ה"הגדה" לאירוע נבנתה על בסיס שלוש הגדות: המסורתית, הקיבוצית ו"הגדת החירות" של מטה החטופים. בחירת השירים והחומרים לערב היתה מאתגרת במיוחד. על כך עוד יסופר. הדוברים בטקס היו ממשפחות החטופים וכל אחד מהם התייחס לפסוק אחר מההגדה. דבריהם היו נוקבים ומרגשים.

השתתפו מיגור כעשרים חברי מקהלה ונגנים, שהולכים עם לאה לאורך השנים. יגור סייעה בתשלום ההסעה. בטקס עצמו צויה ורעות אוחנה שרו את "משה בתיבה", משפחת רשף שרה את "שיר המעלות", המקהלה ליוותה בשירה את הסולנים שהופיעו על הבמה.

בתגובות המשתתפים חזרו שוב ושוב הביטויים: "זכות גדולה", "גאווה לקחת חלק", "תודה ללאה", "ערב מרגש במיוחד", ו"הלוואי שנדע ימים טובים יותר".

לאה מרזל: כבר יותר מעשר שנים אני עורכת סדר קיבוצי מקוצר בצהרי ששי - שבוע לפני ליל הסדר - לחברי "פרלמנט העמק" (בקיבוץ יפעת). דרך הפרלמנט פנו אלי מהתנועה הקיבוצית לערוך את הסדר ב"כיכר החטופים" לשלושת

"אינסוף קיומי"

לזכרו ולמילותיו של אסיף לוגר (ז"ל)

לקראת יום הזיכרון ובמסגרת פרויקט "שריונאים זוכרים" של עמותת יד לשריון - פארק לטרון - יצא הסינגל "אינסוף קיומי" לזכרו ולמילותיו של סמל אסיף לוגר, שנפל ב-31 באוקטובר 2023, בצפון רצועת עזה.

אסיף, נהרג שלושה שבועות לאחר יום הולדתו, כשהוא רק בן 21. לאחר נפילתו התגלה כי כתב טקסטים רבים, הזוכים אחד אחד לביצועים מרגשים על ידי מוסיקאים ואמנים.

ארז כספי, הפעיל בעמותה, הביא את הטקסט למוסיקאי מני אבן חיים, שהלחין, הפיק ועיבד, ומבצע אותו יחד עם אחותו שני גלבוע.

שני כתבה "השיר משקף את תובנותיו העמוקות של אסיף על החיים, ונדמה כי מילותיו נכתבו כסוג של מסר ליום שבו כבר לא יהיה חלק מהעולם הזה: להעריך את הקיים ולזכור, כי קיומנו אינסופי ונצחי.

אסיף, בנם של עדי ועידן, אחיהם של רימון, קמה ותמוז, בן קיבוץ יגור, מטובי בנינו, עסק במוסיקה עוד טרם גיוסו לצה"ל. הוא ראה בה את ייעודו בחיים, וידע כי לאחר השחרור יקדיש עצמו לעשייה מוסיקלית.

אנחנו מרגישים, כי הנצחתו באמצעות הלחנת וביצוע שיריו, מנכיחה את רוחו והווייתו - גם אחרי לכתו, ויש בה כדי לסגור מעגלים עבור יצירותיו, כאלו אותם לא הספיק לסגור ולהשלים בעצמו.

עדי לוגר ליבנה: הכתבים והשירים שנותרו לאחר נפילתו של אסיף, מרגשים אותנו מאוד ומשאירים אותו איתנו. הידיעה שהטקסטים האלו מרגשים גם אחרים, ובעקבות כך זוכים להלחנה ולפרסום, היא נפלאה עבורנו. כל שיר שמתפרסם חושף עוד קצת מהכשרון שהיה לו ומאפשר לאנשים נוספים להכירו ולזכרו.

אינסוף קיומי / אסיף לוגר

יש דברים שנועדנו לחיות
רק פעם אחת ויחידה
יש חיות שנתחנן שיהיו
שנפשונו בלעדיהן אבודה
יש רגעים שאמן
ולא יפסקו לעולם
יש כאלו שנהרסו בלבנו
ולא יעזבו אף פעם
מהנצח הגענו ואל הנצח נשוב
מתגלגלים באינסוף קיומי
מהנצח הגענו ואליו גם נשוב
עוד נחזור לניצוץ ראשוני

מסע ישראלי

מרחיב את הלב, בין יום השואה ליום העצמאות, תלמידי מוסד חינוכי "מבואות עירון" (תלמידי קיבוצים, מושבים, פרדס חנה ובנימינה) יוצאים למסע 5 ימים, בתוכנית שנקראת "מסע ישראלי" סמינר בשטח, לזהות ישראלית ויהודית. מתחילים אצלנו בכרמל.

בתמונה: עילי קינן, יהלי גיטר, יובל עוז, לוטם שגיא, יונתן שביט, נועה קייזר, מיה ענבר

בגלל אירועי המלחמה, התקיים מסע י"ב לפולין השנה בחורף. מסע י"א ייצא ביולי הקרוב. זאת הפעם הראשונה ש"כרמל זבולון" מוציא שתי משלחות בשנה אחת, שתיהן בניהול ברק קיגל. בתי ספר רבים החליטו לעצור את הנסיעות בעת הזו. "כרמל זבולון" רואה במסעות ערך חינוכי ולכן הוחלט, על אף הקושי הלוגיסטי, להוציא שני מסעות בהפרש של חמישה חודשים.

עדות לוטם שגיא ממסע י"ב

הצטרפתי כי היה לי חשוב לשמוע ולהרגיש את ההיסטוריה של העם שלנו, להתחבר לרצף הדורות. קשה לחוות את זה רק דרך הלימוד בכיתות.

הקשר האישי שלי לשואה היה דרך סבתא רבתא מצד סבא, חיה אורלובסקי, שהגיעה לארץ לפני השואה, ואיבדה את כל משפחתה.

ההכנה היתה מייאשת מאוד, וכמעט גרמה לנו לוותר על כל הנסיעה. עוד שיעור ועוד מצגת, מלא מידע בלי הקשר. ממש פחדנו, שיהיה כזה יבש ואקדמי. כשהגענו, היה אחרת לגמרי. להיות במקום עצמו, ולדמיין או לראות, עושה הבדל ענק. הקור של פברואר בפולין מאוד העצים את ההזדהות, מיד עולה לך בראש התמונה של אנשים במדי אסירים בביגוד מינימאלי בשלג, בקור.

הקשר ל-7.10 עלה לאורך הנסיעה. למרות ההבדל, ההשוואה וההקבלה בלתי נמנעות. היה הרבה באוויר, בהערות ובאסוציאציות, אבל לא היה חלק מובנה של המסע. אתה שומע על רצח ושריפה של תינוקות ובני אדם ומיד מדמיין את הטבח בעוטף. מבחינה

מסוימת, הזכרונות הקרובים מהעוטף תיווכו את הזיכרון הרחוק מהסיפורים והעדויות. עוד השוואה היא בצורך של העדים לספר והצורך שלנו לשמוע ולזכור. אני לא זוכרת אם פגשנו עדים בפולין עצמה, אבל פגשנו עדה בהכנה, והמושג "עדות" שנמצא בלב המסע, מתחבר למה שאנחנו שומעים ורואים כל הזמן, מאז ה-7.10 ממי שהיה שם.

רגע מרגש היה בטקס בחלמנו. היה קפוא בטירוף, רעדנו מקור. קראתי קטע של ניצולת שואה, דוניה רוזן, שבגיל 12 במסתור, אחרי שמשפחתה נרצחה, כתבה: "רוצה אני שתקומו לנו יד, מצבה גבוהה עד השמים, שיראה כל העולם, לא מאבן, לא משיש, אלא ממעשים טובים, ואז לא ישוב אותו קשע שהשתלט על העולם והפך את החיים לגיהנום". קראתי את הדברים האלה, וכל המטען המצטבר של ההכנה והנסיעה פגש את הסיום המתקרב ואיתו השאלה "אוקי מה עכשיו, מה עושים עם זה?". התשובה נמצאת בטקסט עצמו, לראות את הטוב ולעשות את הטוב.

חודשיים מהמסע, עוד לא לגמרי סיימתי לעכל, אבל ברור שזאת חוויה חובה, קודם כל בשביל ההנכחה של האירוע בתודעה, שזה קרה, לאנשים ממש במקומות שישנם ומעבר לזה, החיבור למדינת ישראל, והציווי לכולנו, שלא יחזור עצמו, שלא יקרה שוב.

תודה ענקית לתלמה זלינגר

אשר תורמת רבות על קברי יקירינו, בסידור, בניקיון, וכשצריך מושיטה יד באופן אישי כשחברה מתקשה, תמיד ברצון, ברצינות, בסבר פנים טובות והעיקר במעשה. מודה לך מאוד על הכול - תבורכי וישר כוח.

מוניקה ניב

בוגר יגור הדליק משואה

חיים סירוטה-שניר (83) חבר בית השיטה שגדל ביגור, הדליק משואה בעצרת הנעילה של יום הזיכרון לשואה ולגבורה במוזיאון בית לוחמי הגטאות.

חיים ניצל מבור הריגה שם הוצאו להורג הוריו ומשפחתו. לאחר שעות בהן הסתתר בבור, מצאה אותו צעירה שהגיעה לחפש תכשיטים בין הגופות.

כאשר עלה ב-1948 נקלט ביגור. עם גיוסו החליף את שם משפחתו לשניר. אחרי הצבא הכיר את אשתו, לאה. לבני הזוג יש שלושה ילדים והם גרים בקיבוץ בית השיטה.

חיים שניר: "האדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו" (טשרניחובסקי) זאת תמצית החוויה שלי מיגור. הגעתי בגיל 7 עד אז עברתי שואה, נדודים, קפריסין, הרבה דברים קשים. מגיל 7 זכיתי בילדות מאושרת. הנעורים וימי הבחרות שלי (עזבתי את יגור בגיל 30) היו התקופה המופלאה בחיי. השפיע עלי מאוד חיים טהרלב, אבא של יורם, שלימד אותי עברית. בסך הכול עבד איתי חודשיים, בתקופת החופש הגדול, לקראת כיתה ב'. זאת הייתה חוויה אדירה. נכנסתי לכיתה ב' ולא הבנתי הרבה, הוא נתן נקודת פתיחה נהדרת. האיש הזה הוא אגדה מבחינתי. הוא לא לימד אותי בשיטה דידקטית, אלא בתור מי שלמד ב"חדר", העביר אלי עולם מופלא שהלך איתי כל חיי. השפיע עלי מאוד גם יהודה שרת שהכין אותנו לפסח. זאת חוויה שאי אפשר בכלל לתאר. מדובר באנשים שהשאירו אצלי משקעים אין סופיים של הערכה אישית, וקשר עמוק לשפה לתרבות ולהסטוריה היהודית והעברית.

נועה רותם, בת מחזור: חיים היה מאומץ על ידי משפחת דרורי, אבל אף פעם לא סיפר כיצד ניצל. את העברית שלו למד משיינדל פלד (אמא של יודקה) וחיים טהרלב. את סיפור הישרדותו והצלתו התחיל לספר רק אחרי האובדן והטראומה של בית השיטה במלחמת יום הכיפורים. בקיבוץ לא תמיד זכו הילדים הנקלטים ליחס יפה, אבל חיים היה אהוב ובדחן, וידע

הדלקת משואות בסימן "תפילת האדם"

יגאל כהן מנכ"ל מוזיאון לוחמי הגטאות: לאחר יותר משנה וחצי של מלחמה, בני הדור הראשון לאירועי השואה משמשים עבורנו דוגמה אישית ומודל לקימה, לבנייה, לתנופה וליכולת לחזור לחיים לאחר חורבן גדול. מהם אנו שואבים את כוחנו ואת הצדקתנו לעסוק בהנצחת השואה לדורות הבאים. השנה יותר מתמיד דמותם של מדליקי המשואות נוסכת בכולנו תחושת חוסן, השראה ואפילו תקווה להיאחז בה.

את כל הבדיחות בעולם, כולל אלה הגסות. היה תלמיד טוב, בהחלט דמות מרכזית.

בת מחזור י"ג שחיה ביגור היא פנינה בונה.

פגישה שכזאת

כמו שקורה לעיתים, ניגש אלי באחת ההדרכות במרכז המבקרים של "מסלול יגור" אדם מבוגר, ששאל על חבר יגור שהכיר. למבקר הנרגש מראשון לציון קראו יצחק כהן, והוא שאל על הלל לזיתן. התקשרתי להלל שהגיע מיד (!) ל"מרכז" לפגישה נרגשת מאוד של פעם בשישים שנה. הלל, מחזור גיוס 1959, היה קצין קשר בגדוד 51 של "גולני" ויצחק זכר אותו.

הלל: אני, כמובן, לא זכרתי אותו בכלל, אבל טבעי שפקודים זוכרים מפקדים ולהיפך פחות. מכל מקום התרגשתי מאוד, שמישהו זכר אותי לטובה מלפני כל כך הרבה שנים, ובאמת היה מרגש מאוד להחליף חוויות. (גדי רביב)

סבתא גאה

תתגייס, זה יעזור לך בחיים, אני ארשום אותך למכינה לגיוס' (יש קורס כזה בתנאי פנימיה של חצי שנה). כשסיים את המכינה, אמרו לו: "עם הפרופיל שלך, רק לצנחנים!" היתה לו מוטיבציה מאוד גבוהה להגיע לקרב. בן דוד שלו, לעומתו, שהתגייס גם הוא באותו זמן, רצה שירות אחר והגיע לתובלה בחיל אוויר, והיום הוא עורך דין. אבל במחמוד אני גאה יותר".

"ב-7 באוקטובר לקחתי אותו ללב המפרץ. הוא לחם בעזה שלושה חודשים. כמעט לא התקשר. היה לכולנו קשה מאוד. כשחזר, זה היה כמו חתונה, כולם בכו וחיבקו אותו. אבא שלו השתגע מרוב שמחה. כשהודיעו לי שהוא יוצא הביתה, לא האמנתי. הוא סיפר על ההרס של הקיבוצים, איך עברו חדר חדר, ארון ארון. חיפשו מחבלים וחיפשו שורדים. לא התחרטתי שעודדתי אותו, אבל פחדתי מאוד. אמא שלי, סבתא שלו אגדה, אמרה לי: 'אם יקרה לו משהו אני אהרוג אותך'."

היום אני גאה מאוד. אבל בזמן המלחמה שמעתי הרבה ביקורת. אמרו לי: 'את לא בסדר... ואם יקרה לו משהו...'. אבל אני גאה, ישראל המדינה שלי וצה"ל הצבא שלנו".

הרבה צעירים מתגייסים?

"לא. אבל לי יש עוד נכד שעומד לקראת גיוס. הייתי רוצה שכולם יתגייסו. את הבן שלי לא גייסו, כי הוא היה בן יחיד. היום הוא מצטער על כך. אני מאמינה שצריכים להתגייס ולשרת, אפילו כשיש בחברה הערבית גם כאלה שכועסים על מי שהולכים לצבא".

שיחה עם דינה זובידאת עובדת "בית אחווה", סבתא גאה למחמוד, לוחם בצנחנים.

דינה (דיאנה) זובידאת, מבסמת טבעון, נולדה וגדלה בדבוריה. נשואה למחמוד, ימאי בגמלאות. אמא לשלוש בנות: אסמה עורכת דין, כלתום סטודנטית לקרימינולוגיה במכללת עמק יזרעאל, הייאט שפית קונדיטוריה ב"כפר תקווה", ובן אחד - מוכתז, נהג אוטובוס. לדינה 6 נכדים ו-2 נכדות. כלתום התגרשה וחזרה עם שני הבנים, מחמוד ואיהב, לבית ההורים. סבתא דינה גידלה את שניהם.

מזה 17 שנים עובדת ביגור, לפני זה היתה טבחית ב"נוף טבעון". הגיעה דרך קרוב משפחה שעבד כאן, קבלן לעבודות עפר, גיומעה, גם בתו עבדה ביגור, והיא שסיפרה לדינה שמחפשים טבחית ל"בית אחווה". המנהלת, ציפי בנארי ז"ל, ועליזה שהיתה אז אם בית, קיבלו אותה. מאז התחלפו מנהלות ועובדים רבים.

דינה שמחה מאוד שבאה ליגור. אוהבת את הבית ואת יגור. מחמוד, הבעל, תמיד עודד ותמך ביציאה שלה לעבודה.

דינה היתה זו שתמיד עודדה ודחפה את מחמוד, הנכד, להתגייס. "לפני ארבע שנים, כשסיים י"ב, אמרתי לו, 'מחמוד אל תישאר פה בכפר, ברחוב, בלי לעשות כלום,

הדרכת צוות כיבוי אש יגור בשנה שעברה קיבלנו כסף מהמועצה ובהמלצת צוות כיבוי אש קריות רכשנו ציוד בסיסי לצורך הגנה מפני התפשטות האש. לקראת סוף 2024 קיבלנו דרך החמ"ל האזרחי ציוד נוסף. על מנת להכיר ולהבין את משמעות הציוד, שקיבלנו ורכשנו, הגיע צוות כב"א מסניף קריות לראות מה קיבלנו ולהדריך את הצוות שלנו: גילי, גלי, אורן, יפתח, יעל קול וסער. לכל אחד הוצמד תיק ציוד אישי (צ'ימדין) והוסברו כללי כיבוי אש בסיסיים, ביניהם, שלא נכנסים לתוך בית או יער בוער. כמו כן, ניתנה לנו הדרכה מפורטת ביחס לתכולת הערכה האישית בצ'ימדין וכיצד נכון להשתמש בציוד בשילוב הפעלת עגלת חילוץ וגרר הכיבוי. לסיום, קיבלנו מספר טיפים להשלמות ציוד בעתיד וארגון הציוד. (איל שריג)

משימת בר מצווה ילדי כיתת "מטאור" חילקו עוגות (כשרות לפסח) לקראת החג השני. את ההתרגשות של חברי יגור אפשר היה לראות בתמונות ב"חצר יגור". ברטה דנציגר וחברים רבים הודו על הפתעה המרגשת שקיבלו לחג.

פסח בבאלגן אחרי שנה בעייתית (מלחמה שגרמה לירידה משמעותית ובספטמבר אף סגרה אותנו לחודשיים), התחלנו שנה עם חורף יבש, מה שתרם להתחלה טובה יותר. בפסח הזה הצלחנו להיכנס לקמפיין "צפון פתוח" של מפעל הפיס, מה שהביא לנו חשיפה ושתי שבתות חזקות במיוחד באדיבות מפעל הפיס. בחול המועד שברנו שיאים של כל הזמנים! סה"כ בשבוע של החג היו קצת מעל 14,000 איש, שיא חדש של מספר מבקרים ושל הכנסות. הצוות התגייס בכל הכוח, ובזכותו הצלחנו לעבור את זה ללא תקלות וללא בעיות מיוחדות (תמיד יש דברים קטנים). מאחל לנו שהמשך השנה יהיה בסימן שגשוג שיאים ושנמשיך להנות מההצלחה הזו. נבו גולדשטיין

אני אוהב
אני אוהב
אני אוהב
אני אוהב
אני אוהב

מרכיבה את הלב

נתרחב ל-12 סוסים. קופות החולים דורשות שיהיו 12 סוסים לפחות, כי ברגע שנפתחת ההרשמה הפניות מגיעות במהירות ובמספרים גבוהים מאוד. נפל לי האסימון, כששמעתי מעוד אמא ועוד אמא על תקופות המתנה של שנתיים! לסוס פנוי לרכיבה טיפולית בשביל הבן. הבנתי שיש ביקוש אדיר והצע נמוך. יגור ממוקמת כל כך טוב, שמי שלא בא אפילו לכפר חסידים, יבוא ליגור. את רוב המטופלים נקבל במנז' החדש, בפינת חי - את הילדים הקטנים. יהיה לנו מותג "חוה טיפולית יגור", גם אם מחר יתחלפו המפעילים, המותג שלנו יישאר. אפשר לעשות כאן ענף משגשג.

משרד הביטחון כבר מכיר בערך הטיפול ברכיבה לחיילים פוסט-טראומתיים. לי עצמי, כהלום קרב ממלחמת לבנון, יש שובר כזה. הצעתי את השירות למשרד הביטחון. יש כבר "קול קורא" מצדו, שמחפש חווה. אני מקווה שיפנו גם אלינו. החזון הוא, שבשעות הבוקר יבואו לכאן חיילים ומבוגרים, ובשעות אחר הצהרים והערב יבואו ילדים ונוער. אנשים חוזרים לעצמם אחרי טראומות בעזרת הטיפולים, כולל הרכיבה.

תומר פיילר: גם הלקוחות של באלגן באים בהמוניהם, ויש כאן שיתוף פעולה בין שתי הפעילויות. הילדים אוהבים חיות, וסוסים במיוחד. שתי הפעילויות מחזקות זו את זו.

ספיר פולק: לרכיבה טיפולית צריך סוסים מבוגרים, איטיים ורגועים, שעשו הרבה "קילומטראז'" והרכיבו הרבה ילדים. אתה שם ילד בן 4 על סוס ענק, זו חיה שנותנת להם המון ביטחון בעצם היותה גדולה וחזקה. את הסוסים אנחנו מכשירים בחווה בכפר חסידים, מאמנים ומוודאים שהם מתאימים. בהתחלה הם משמשים

האורווה לרכיבה טיפולית במשק החי מתרחבת לרכיבה טיפולית גם לחיילים. שיחה עם תומר פיילר ואייל לוי, וגם עם ליאור וספיר פולק, בעלי הסוסים ומפעילי החווה.

תומר פיילר: שנים רבות פעלה אצלנו האורווה של יפתח אמדורסקי, שלימדה רכיבה על סוסים. הוא עזב בגלל בניית השכונה החדשה. ידעתי שיש פוטנציאל עסקי גבוה לרכיבה טיפולית והצעתי לו שישב את הפעילות שלו מרכיבה ספורטיבית לרכיבה טיפולית. הוא מסיבותיו שלו העדיף שלא. ככה הגעתי לחווה הטיפולית של ליאור וספיר בכפר חסידים. אחרי גישושים ראשונים הם הגיעו לפה והתרשמו מהמקום והבינו מיד את הפוטנציאל במיקום המיוחד של יגור, ונכנסו לשותפות. תוך כדי המהלך הזה נכנס אייל לענף, ויחד הסדרנו את כל הפעילות מול הנהלת יגור. לקח לנו כמעט שנה להשלים את כל ההכנות הבירוקרטיות וההנדסיות, כדי לעמוד בסטנדרטים של משרד הבריאות וקופות החולים, ולקבל את האישורים השונים. לרכיבה טיפולית, המיועדת לקשת שלמה של מצבים: מוגבלות מוטורית, קשיי קשב וריכוז, ביטחון עצמי נמוך - צריך קודם כל תשתיות בסיסיות טובות של שירותים והגדרות, אבל גם מנז' מתאים ובמה לאנשים בכיסא גלגלים, שיוכלו לטפס על הסוס. החווה במתכונתה הטיפולית התחילה לעבוד לפני שנה ביולי 2024.

אייל לוי: צריך להבין איך זה עובד: אתה יכול להיכנס לאתרי הקופות באינטרנט לסעיף "רכיבה טיפולית" ולמצוא שם לינק ל"חוות יגור". אחרי כל העבודה מול יגור, אנחנו הולכים וגדלים. לאחרונה קיבלנו אישור להפעיל מנז' קטן 60X40 מטר היכן שהיו "החנוכיות של הגד"ש" במתחם של יפתח. היום עובדים אצלנו 8 סוסים, ואנחנו

נעים להכיר: ליאור וספיר פולק

נשואים פלוס 1 ועוד אחת בדרך. ליאור גדל בגעתון ועבד שנים באורוות. ספיר היתה מטופלת ברכיבה מגיל 4 והפכה להיות מטופלת ומדריכה על סוסים. הוריה הקימו לה חווה, כדי שתוכל להדריך ולטפל. ליאור בא לנהל את החווה וכך הפכו לזוג. כעת מתגוררים בכפר חסידים ומפעילים חוות רכיבה גדולה בשם "אורוות הכרמל" מזה 6 שנים. ליאור יותר מנהל את התחום הממשקי וספיר מטפלת, מדריכה ומנהלת את בית הספר הטיפולי. ב"אורוות הכרמל" כ-50 סוסים, חלקם בבעלות החווה וחלקם ב"פנסיון".

איך נוצר הקשר עם משק החי ביגור?
ליאור: יום אחד הילד הקטן בגיל 3, רוי, שיגע אותי, "אבא אני רוצה ארנב", נשברתי ממנו, נסעתי ליגור, פגשתי את תומר, תומר נתן לו את הארנב, והתחלנו לדבר, השאר היסטוריה. חוץ מהמיקום המיוחד של יגור, אני אוהב את הקיבוץ ומסתדר עם קיבוצניקים. מרגיש לי פה בבית.

לרכיבה ספורטיבית ורק אחרי שווידאנו שהם מתאימים לרכיבה טיפולית, מעבירים אותם ליגור. מדהים לראות את האפקט על הילד, שפתאום מרגיש שהוא "שולט" בסוס, וזה מאוד מחזק לו את הביטחון העצמי, וכשתוך כדי רכיבה זורקים לו חישוק, הוא משחיל אותו ומשפר את היכולות המוטוריות. ככה מתחיל תהליך של טיפול. בהמשך, שמים לסוסים "קונסים" על הארץ, ורוכבים מובילים אותם ב"סלאווס", באיטיות, כמובן. מי שטוב יוצא לאט לאט החוצה. החזון הוא שהמנז' הקטן, בפנינת החי, ישרת את הנכים, חיילי צה"ל, אוטיסטים וילדים קטנים, והמנז' הגדול יהיה מיועד לאוכלוסיות פחות מוגבלות פיזית ויותר בעלות צרכים נפשיים: קשב וריכוז, בעיות אלימות, ודימוי עצמי.

תיירים שמצלמים את המשטרה הבריטית לכבוד יום העצמאות? פחות.
עובדות בסמרטשוטר מצלמות את החרדון על עץ הברוש. מרגש לא פחות.

שלמה אורן-ויינברג מתייחד, עד היום, בצירוף ייחודי של תכנון ועיצוב בפועל, כתיבה תיאורטית, הדרכה וחינוך בתחומי אדריכלות הנוף וגננות הנוי. מכל הסיבות הללו החליטה הספרייה הלאומית להקדיש לו מדור ולסרוק את התוכניות שלו, פרסומים, וחילופי מכתבים שונים.

יגאל אלון טבע את האימרה האלמותית "עם שאינו יודע את עברו, ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל".

השנה ימלאו 100 שנה לעליית סבי שלמה אורן וינברג לישראל ו-70 שנה למותו, שהם גם 70 שנה לפאר יצירתו האדריכלית, גני הנדיב בזיכרון יעקב.

גן הוורדים ברמת הנדיב

בנוסף, הספר יספר גם את הביוגרפיה של הזוג אורן ותרומתה של אלישבע לפיתוח תחום הגננות בתנועה הקיבוצית וביגור. אלישבע זכתה גם ב-1965 בפרס העבודה על תרומתה בפיתוח תחום גננות הנוי בארץ.

כמובן שישנם קיבוצים שיחסם לנכסי התרבות שלהם היא אחרת, לדוגמה, רמת יוחנן ומתתיהו שלם, נען ודוד זהבי, גבת ופניה ברגשטיין, מעגן מיכאל והאלוף מאיר זורע (זור), שלא לדבר על מוסדות לזכרם של חברים כמו בית יגאל אלון בגינוסר, בית שטורמן בעין חרוד ואפילו ביגור בית בר יהודה (מעניין לדעת מה הייתה מחליטה הנהלת יגור היום לגבי הנצחתו של ישראל בר יהודה).

למיטב הכרתי, שגתה ההנהלה בשיקוליה ובהחלטתה, אבל אני מקווה שהציבור ביגור יחשוב אחרת ויראה ערך בהנצחת פועלו של חבר הקיבוץ הזוכה להכרה והערכה רבה בקרב שוחרי האדריכלות בישראל ובעולם.

יפתח שחר (גם בשם יובל)

חשבנו, יובל, אחי, ואני, שזו הזדמנות להוציא ספר מחקרים שיציג את תרומתו המכוננת לאדריכלות הנוף בישראל, ויפנה גם לקהל רחב.

פנינו לטכניון, למחלקה לתכנון ערים ונוף, והצענו את הרעיון. שתי פרופסוריות - טלי מוזס אלון ונורית ליסובסקי - התלהבו מהיוזמה והתנדבו לערוך את הספר ללא תשלום. הן הציגו את הפרויקט להוצאת הספרים היוקרתית "בבל", שתחת ידם פורסמו ספרים חשובים בתחומים השונים של האדריכלות.

עכשיו פנינו לקיבוץ יגור, והצענו להנהלה את הרעיון וביקשנו השתתפות של שלושים אלף שקל מהעלות הצפויה של בין 150,000 ש"ח ל-180,000 ש"ח. לאכזבתנו, קיבלנו תשובה שלילית בנימוק, שאם הם יחליטו בחיוב תגענה עוד בקשות דומות ואין קריטריונים ברורים להשתתפות כספית של יגור.

אני תמה כמה פניות מימון הקשורות לדמויות, שהשפיעו ברמה הלאומית בתחומם, כפי שתרם שלמה, הם מקבלים?

לחברים שאינם מכירים את פועלו של שלמה אורן להלן עיקרי הדברים: שלמה הקים את ארגון הגננים בישראל, ייסד את הירחון של הארגון "לגן ולנוף" והיה עורכו הראשון עד למותו. ייסד את המגמה לאדריכלות נוף בטכניון. היה בין מגבשי תפישת הנוי בהתיישבות העובדת, שלא היה לה תקדים בעולם כולו. עבד לצידו של ריכארד קאופמן, שהיה אדריכל ההתיישבות העובדת בשנות העשרים עד שנות החמישים. תכנן את הנוי של יגור, עין חרוד, תל יוסף, נהלל, כפר יהושע, טבעון, תל עמל ועוד. תכנן את הגן במעונו הפרטי של הנשיא ויצמן במכון ויצמן. תכנן את גן המצודה בצפת, בתי קברות, כולל את בית הקברות של יגור ושל חטיבת הראל בקרית ענבים. אורן-ויינברג תכנן את הטיילת הראשונה בישראל - גן המלך בנתניה - וכן את הגינות והדשאים של מכללת רופין, וזו רשימה חלקית בלבד.

ומעל לכל אלה מתנוסס תכנון גני הנדיב בזיכרון יעקב, שנחשבים בעיני רבים כגנים היפים בישראל.

טקס יום הזיכרון לשואה בבית אחווה

מסורת הבית היא, שבמהלך הטקס מוקדש קטע קריאה לכל הדיירים, שמשפחותיהם קשורות לאירועי השואה ומלחמת העולם השנייה.

לאחר הקראת הדברים מוגש פרח לאדם ולמשפחתו. מאז פרוץ המלחמה הוחלפו הפרחים האדומים בצהובים.

תודה למאיה פוזננסקי, לענת עוגן, למיכל שמיר ולגדי רביב על ההשתתפות בטקס. ותודה לצוות המסור המהווה שותף מלא ונאמן בכל טקסי הימים האלה.

בתמונה אסתר ולייב מאירוביץ, דיירים בקומה השלישית, "הדיור התומך", הבן שלמה והבת מדי.

מהנעשה בג"דש

בשבוע האחרון סיימו את קציר החיטה לתחמיץ סה"כ כ-1000 דונם. בעקבות הבצורת הקשה וצפי ליבולים נמוכים בכל הארץ, מחירי התחמיץ והשחת של החיטה זינקו בקרוב ל-30% ומסתמן שגם מחירי תחמיצי התיירס יעלו בהתאם.

אנחנו מתחילים כעת בשתילת עגבניות לתעשייה כ-300 דונם ובאיסוף יבולי הבצל הראשונים כ-500 דונם.

למרות החורף השחון ועם תוספות של השקיות שבדרך כלל הגידולים לא נזקקים להן. הגידולים החורפיים (הבצל, החמוס והחיטה) נראים טוב מאוד. הפסקת גידול הכותנה אפשרה הרחבת גידולים אחרים: אבטיח, חמוס, בצל ותיירס מתוק. בגלל סוג הקרקעות הכבדות של יגור הבצורת דווקא עזרה ושיפרה את גידולי החורף, שבשנה רגילה סובלים מעודף משקעים ועמידת מים. כתוצאה מהרכב המאגרים וזמינות מי הקולחין לאורך עונת הקיץ הנזק ממיעוט המשקעים צפוי להיות מינימאלי.

בגזרת האבוקדו אנחנו נערכים לנטיעת 90 דונם נוספים לקראת ספטמבר הקרוב במספר חלקות הסמוכות לקיבוץ עם זנים מסוג פינקרטון, BL וג'אם.

הדגל שלנו

ילדי גן חצב הגיעו להנפת הדגלים ליד חדר האוכל, עובדי הבניין, בסול ועייטם, הפסיקו את עבודתם והציעו להם להתעטף ולהתקשט בדגלים לפני ההנפה.

אברהם וונדר - לזכרו

אברהם וונדר נולד בשנת 1947, בן יחיד להוריו, ניצולי שואה, דוד ויהודית וונדר.

הוא גדל והתחנך ביגור.

בנעוריו בלט וונדר ברוחו הקלילה, במעשי קונדס ושובבות, ובבדיחות שהצחיקו את החבורה.

בשנת 1965 התגייס לחיל החימוש. אחרי שחרורו למד צילום, פתח סטודיו, והרבה לצלם ביגור.

בשנת 1974 הקים משפחה עם רוחלה, ונולדו להם מירם ומיה. אך כעבור שבע שנים החליטו לפרק את הנישואים.

לימים הכיר את נעמי, נישא לה, ויחד הביאו את ארבעת ילדיהם - קארין, צליל, מורן ועמית. במשפחה הרחבה שמרו ששת הילדים על קשרים הדוקים במשך השנים.

אברהם עבד כמנהל צי הרכב של יגור, והיה נאמן ומסור לעבודתו ולחברי הקיבוץ.

לפני חמש שנים החלה הידרדרות במצבו עקב מחלת הפרקינסון. מצבו הלך ונעשה קשה. נעמי אשתו טיפלה בו במסירות רבה בבית, וגם אחרי שעבר לבית אחווה.

המשפחה מוסרת תודה לצוות בית אחווה על הטיפול המסור.

חברים אמרו: "אם לא היה לנו וונדר, היה צריך להמציא אותו..."

תמיד נזכור אותו בחיך, בהומור, ובצחוק המתגלגל.

יהי זכרו לברכה בתוכנו

בעלי היקר

הכרתי אותך לפני 44 שנים. היה זה כשנכנסתי לחנות חשמל ומולי ראיתי שני קיבוצניקים - וונדר ושמריה. אתה לא הפסקת לשלוח לי מבטים, עם הסיגרייה בצד הפה והחיך השובה לב והממזרי שלך. לא החלפנו מילה, אך איכשהו השגת את הכתובת שלי. כשהגעת אליי הביתה בהפתעה מוחלטת, שאלתי: "איך השגת את הכתובת שלי?" ענית: "כשאני רוצה משהו, אני משיג אותו". כזה היית. לימים כבשת את ליבי ועברתי יחד איתך להתגורר ביגור שהפך להיות לי לבית.

גידלנו 4 ילדים יחד ו-2 נכדים משותפים ועוד 2 הילדים מנישואיך הקודמים, שנכנסו באהבה לחיי ושהקשר בינינו, בין המשפחות, לאורך השנים ועד היום מאוד משמעותי וקרוב.

המוטו שלך היה תמיד "מה שאתה יכול לעשות היום, אל תדחה למחר". וכך, בכל שנות נישואינו כשהיה עוד ניתן, היינו כמשפחה מבלים המון! טיולים בארץ עם משפחה וחברים, בכל מקום וזמן אפשריים. צחוקים, מצב רוח מרומם וחוויות בלתי נשכחות.

יש לך אין-ספור חוויות וסיפורי ילדות שהרבה מהן מסופרות כיום על ידי חבריך למחזור כיתתך. עם השובבות, התעוזה והקסם האישי שלך.

בכל טיול ביגור היית נוכח ומורגש היטב, כי אין טיול בלי וונדר! מצלם את כולם ונוצר זכרונות. מטיולים עד לפספורטים לדוגמנות וצילומי משפחה, צלם דגול שלנו.

הזכרונות שלי איתך יחד, השטותננקיות שהבאת איתך, החיוך הזה, שגם בימים קשים עלה לך מידי פעם על הפנים, ששבה את כולנו וישר חייכנו וצחקנו בזכותך. כשאתה מחייך - העולם מחייך איתך. יש לך אנרגיה כזו, מדבקת וככה כולנו נזכור אותך.

בזמנו הקמת את משרד הרכב ביגור ומינפת את המקום. הרחבת את צי הרכב ונתת מענה לחברים בכל שעות היממה, תמיד עם חיוך ורצון לעזור. כ-30 שנה ניהלת את המקום עד צאתך לפנסיה.

שנה אחת בלבד של נחת ואז מצבך החל להתדרדר. 6 שנים של חוסר-אונים. קשה היה לך. קשה גם לי היה לראות אותך ככה סובל.

בכל תקופת המחלה ניסיתי לעלות לך את המורל, שלא תישבר ותהיה חזק בשבילך, בשבילי ובשביל הילדים. מנסה לעזור ולהקל ככל שניתן ולהיות איתך, לצידך כמה שיכולתי.

אני אזכור אותך

תמיד מחייך אליי באותו החיוך ששבה את ליבי שם בחנות, בפעם הראשונה.

אתה תמיד תהיה בלב שלי ששמור לך.

אוהבת תמיד! אשתך התימנייה שלך,

נעמי

אבא יקר

אבא יקר שלי, אבא מיוחד שאין כמוהו. תמיד ידעת איך לגרום לכל מי שליידך לצחוק, לא משנה מי זה וכמה חשובים או רציניים הם, תמיד גרמת להם לצחוק. זה היה הקסם האמיתי שלך. אף אחד לא היה מסוגל לכעוס עליך בגלל הקסם הזה ואני תמיד מאוד התגאיתי ביכולת של אבא שלי להקסים כל בן אדם בלי יוצא מן הכלל.

כשאומרים "התפוח לא נפל רחוק מהעץ" אין דוגמה יותר טובה לזה ממני וממך. איכשהו כל התכונות שלך עברו אלי,

וזה תמיד היה מדהים לראות כמה שאני דומה לך מכל בחינה אפשרית, למרות שגדלתי בצד השני של העולם. תמיד שפעת אהבת חיים ואף פעם לא לקחת דברים קשה מדי. אני אף פעם לא אשכח איך היית מבדר אותי עם ההומור שלך, וכמה אהבתי לנסוע איתך לכל מיני מקומות ולהנות מהשטויות, שאהבת לעשות כדי להצחיק אותי, ולעצור בכל מיני מסעדות בשר, כי בשר אהבת מאוד.

את האהבה שלי לצילום קיבלתי ממך. יש לי זיכרונות מהילדות, שהיית מחזיר אותי לאימא בהחותרים ועל הדרך עוצר בים ומצלם איזה בחורה יפה ואז גם עושה לי כמה תמונות... הייתי כל כך גאה ביכולת שלך ליצור תמונות כל כך יפות, שזה לא פלא שצילום נהיה אובססיה שלי ובמשך 15 שנים התעסקתי בצילום מקצועי. זה הכול תודות לך, אבא.

גם נהיגה הייתה אהבה שלי, שקיבלתי ממך. אני זוכר שהיית לוקח אותי לשדות בגיל צעיר מאוד ונותן לי לנהוג על טרקטורים וקטפוט.

אתה עיצבת לי את החיים, אבא, והעברת לי קצת מהקסם הוונדרי שלך, ואני תמיד אהיה גאה בך ומה שנטעת בי. הלוואי והייתי מספיק לראות אותך ולהיפרד ממך לפני שהלכת לנו, אבל תדע לך, אבא, שאני אוהב אותך מאוד...

מירם

אבא שלי!

אני זוכרת איך היית לי אוזן קשבת בילדותי.

דאגת לי, שמרת עלי ואפילו היית בא ולוקח אותי לפנות בוקר מאיזו מסיבה או מועדון.

דאגת תמיד לעלות לי חיוך כשהייתי עצובה. ישר שלפת איזה בדיחה טיפשית או צחוק על עצמך.

כל מוסך שנסענו יחד כולם קיבלו אותך בכזו אהבה גדולה!

כי כזה אתה, אבא של צחוק, שמחה ואהבה.

אתה לימדת אותי כל-כך הרבה על החיים ולטובה!

בין היתר איך לחרטט בבטחה עם חיוך רחב וצחוק בנשמה.

זוכרת כשחזרתי מבית הספר וסיפרתי לך שכל התשובות שאמרת לי לא נכונות, ואתה צחקת ואמרת בחיוך רחב שהמורה כנראה פשוט טועה.

בקיצור... כזה אתה!! ואין ולא יהיה אחד כמוך.

אני אוהבת אותך וכבר מתגעגעת.

תודה שזכיתי בך לאבא 37 שנה

אוהבת אותך,

בתך מורן

אבא שלי

כמה קשה לי לדבר עליך בלשון עבר.
זה לא נתפס כמה סבלת מהמחלה הארורה הזאת. כמה שלא הגיע לך!!!
כמה כאב, כמה יסורים עברת, זו המחשבה היחידה שעוברת לי בראש, רגע לפני שעצמת עיניים לתמיד!
רציתי והתפללתי עליך כל יום שתרגיש יותר טוב, שלא תסבול, שלא יכאב, שיקרה איזה נס.
עכשיו אני יודעת, שאתה כבר לא סובל יותר, שאתה במקום יותר טוב.
אני מתגעגעת אליך אבא, לחיוך שלך, לשטויות שלך, להומור שלך, בזמנים הרבה יותר טובים שלך.
אני אוהבת אותך מאוד אבא, מתגעגעת. כמה שזה כואב לי להיפרד ממך!
אני מאמינה, שיום אחד ניפגש שוב בעולם אחר ונתאחד מחדש. קשה לי בלעדיך אבא, מצד שני היה מאוד קשה לראות אותך סובל ככה. נוח בשלום אבא, אני אוהבת אותך מאוד.

בתך, צליל

אבוש שלי שאני אוהבת כל-כך!!!

קשה לי להאמין שאני לא יכולה לחבק אותך כבר. זה כל-כך קשה!
אני תמיד תמיד אזכור אותך מחייך ועושה צחוקים!!
אבושלי עם חיוך שובב ואנרגיות חיוביות לסביבה ולכולם! ניחנת בכזו אהבה, נתינה וטוב לב!!!
מאז שאני זוכרת אותך היית מרכז העניינים.
לעולם לא אשכח שבהפלגה שעשינו, אתה ואנחנו, הילדים שלך. אתה עשית לנו את כל ההפלגה!!! לולא היינו יחד איתך היה משעמם מאוד. היינו קופצים למים משעמום... אבל אתה לא הפסקת לבדר אותנו שם וכאבה לנו הבטן מרוב הצחוקים שעשית ודיברנו והזכרנו את זה איתך הרבה. בזכותך בלבד זה הפך לחוויה בלתי נשכחת!
בילדותי וגם בבגרותי, לאן שלא היינו מגיעים, תמיד כולם הכירו אותך ושמוך כל-כך לראות אותך!!
הפצת אנרגיות טובות סביבך, ובאמת אחד המשפטים שזכורים לי בראש ולתמיד זה: ש"אם לא היה וונדר, היה צריך להמציא אותו!"
כזה מיוחד אתה אבוש!!! מיוחד ונצחי.
למדתי ממך להתרכז בחיובי ולראות את הטוב באחרים. לנסות לקחת דברים בקלות ולצחוק על מצבים.
אתה היית שתוטניק והיה לך ביטחון וקסם מיוחד שהוציא אותך לא פעם ממצבים מביכים שנקלעת אליהם.
אין ולא יהיה וונדר כמוך! באמת, שכמוך אבוש יפה שלי! יש רק אחד.
כמה היית קשור לאימא ולימדתם אותי קשר של אהבה מהו. אימא שעמדה לצידך כה מסורה!!! מחבקת, מלטפת, דואגת ואוהבת! עד הרגע האחרון ממש ולא עזבה אותך עד נשימתך האחרונה.
אני מתגעגעת ואוהבת אותך אבא שלי ואנחנו עוד ניפגש.

בתך, קארין

אבא

אני כותב לך עכשיו, ועדיין קשה לי להאמין שאתה לא פה. אתה חסר לי בכל דבר קטן - בצחוק, בשיחות, בטיולים, בתחושה שתמיד היית שם בשבילי.
תמיד היית מלא שמחת חיים. בכל מקום שהגעתי אליו הכנסת אור - עם ההומור שלך, עם הגישה הקלילה שלך, עם היכולת שלך לראות את הטוב בכל מצב. אי אפשר היה שלא להידבק באנרגיה שלך.
אהבת לטייל, לצלם, לגלות. אני זוכר איך היית לוקח אותי על הטרקטורים בקיבוץ - זה היה הרגע הכי מרגש בעולם בשבילי. אתה ואני, נוסעים בשדות, ברוח, בצחוק. אלה רגעים שנחרטו לי עמוק בלב.
המצלמה שלך תמיד הייתה חלק ממך - לא רק כדי לצלם נופים, אלא כדי לתפוס רגעים. ואת הרגעים שלנו - את התמונות שלך, את הדרך שבה היית - אני שומר בלב, לעד.
אני רק מקווה שכולם יזכרו אותך כמו שאני זוכר - אדם שאהב את החיים, וידע לאהוב גם את האנשים שסביבו.
אוהב ומתגעגע בלי סוף

עמית

אבא יקר שלי (אבוש)

קשה להאמין שעזבת אותנו. עוד לא נקלט שאתה כבר לא איתנו, שאינך עוד. מה הייתי אומרת לך אם רק יכולנו להיפגש עוד פעם אחת? הייתי מספרת לך כמה שאני מתגעגעת, כמה אני אוהבת אותך וכמה אתה חסר לנו כבר. הייתי מודה לך על כל הזכרונות היפים ועל האהבה האינסופית. אני זוכרת את אהבתך למצלמה ולצילומים. את התמונות שלנו, של הפרחים והטבע ולפעמים גם של בחורות יפיות. תמונות שמספרות את היופי של עולמנו. אני זוכרת גם את אהבתך למכונות ולמכונאות. כשראית אוטו חדש או אפשרות לשיפור, העיניים שלך זהרו. היית לנו אבא טוב וכיפי. חוויות הילדות שלנו היו נפלאות. אבא שובב עם המון חוש הומור. אני זוכרת את הטיולים בשדות על טרקטורים ומלקטות כותנה, או רכיבה על הטוסטוס. רואה אותך שוב נוהג בטרקטור, חזק ויציב, כמו עוגן בלב הסערה. אתגעגע לחיוך השובב ולעיניך הכחולות, כמו הים. מה הייתי נותנת כדי לחבק אותך עוד פעם אחת. כמה הייתי רוצה שתראה שוב את ילדיי, את המשפחה שבנתי. אני יודעת שהיית סבא גאה. אני מקווה שאתה נמצא במקום טוב, מקום של שלוה ושקט, נקי מכל כאב. גם אם אינך פיזית איתי, הזכרונות והאהבה שלך תמיד יישארו בליבי.

אוהבת תמיד! **מיה בתך**

מבני ובנות מחזור כ"א

היינו הכיתה השנייה בגודלה ביגור אי פעם, והיה בתוכנו מגוון גדול של ילדים, מכל המינים והסוגים, אבל וונדר היה יחיד ומיוחד ואהבנו אותו מאוד. היה נעים להיות בקרבתו. היו לו שמחה וחכמת חיים וכישרון לספר סיפורים. היה לו הומור "וונדרי" ותמיד צחקנו יחד. היה איש נעים הליכות, אף פעם לא הרים קול, ידידותי ומסביר פנים.

וונדר אהב להאזין למוסיקה, בעיקר לשירים ישראלים, אהב מאוד את ההגה וההגה אהב אותו, וככה הרבה לצאת כמלווה ברכב לטיולי יגור. היה לו דיבור וכושר שכנוע שהקסים את הבנות, וכשרון לאלתר ולתמרן במצבים דחוקים, שאיכשהו תמיד יצא מהם בשלום, וליפול על הרגליים.

היה לו לב רחב ופתוח, שעזר לו לנהל את משרד הרכב ב-120% נתינה. לא פעם נחלץ באמצע הלילה לעזור למי שנתקע בדרך או היה זקוק לרכב באופן דחוף, ותמיד, ברצון ובשמחה. בעזרת הגזבר, ולעיתים למרות הגזבר, הצליח להגדיל את צי הרכבים בצורה משמעותית.

כבר בגיל צעיר, הבין וונדר, שמקצועות הלימוד בבית הספר לא ממש ישרתו אותו בעתיד, שחוקי בית הספר לא ממש מחייבים, ושעונש קטן או נזיפה הם מחיר סביר, ולכן הרבה בתעלולים מקוריים ויצירתיים.

ערב אחד, ח' ס' ווונדר גנבו גיפ. באמצע הנסיעה הגיפ דמם לפתע. במקום עברה ניידת שעצרה לידם. וונדר, בלי למצמץ, ביקש את עזרתם והם נהנו לו. השוטרים, יחד עם ח' וס' רצו ודחפו את הגיפ, כשוונדר על ההגה מצליח סוף סוף להניע. החברה אמרו יפה "תודה" לשוטרים ונסו על נפשם.

ערב אחד החבריה נסעו באוטובוס לתל חנן לגלידה. וונדר הביא כסף לגלידה, אבל לא לנסיעה. כשהבין את הבעיה, ביקש שנעכב את הנהג בתשלום עד שיטפס על גג האוטובוס, וככה הגיע.

בסיום אחד הגיוסים, שלף וונדר את הפין שחיבר את העגלה לטרטור, ושלח את ב' על הטרקטור לבדו ליגור. העגלה עם כל החברים העליזים והמאושרים נשארה בשדה. ב' חזר, כועס, חיבר את העגלה, ווונדר, בתור עונש, רץ את כל הדרך חזרה ליגור מאחור.

הפריע לו שלכיתה אחרת יש משק חי ולכיתה שלנו אין. הוא שיכנע אותי לקחת מהם קצת ברווזים, ושנקים גם לנו משק חי. נכנסתי איתו והוא תפס ברווז. ביציאה הופיע פתאום י' ונעמד מולנו. היינו לבושים בטרנינגים, וונדר הכניס מיד את הברווז למכנסיים. הברווז השתולל אצלו בפנים, ורק המקור הציץ. י' שאל בשקט. "מה יש לך במכנסיים?" ומאז תמיד שעבר לידו זרק לו, "אמה'לה ברווז במכנסיים".

"וונדר יש רק אחד!" ואנחנו זכינו בו. קשה לתאר איך היינו נראים בלעדיו, ילד שכל עיסוקו בחיפושים אחר הרפתקאות ומעשים שטרים נעשו, חלקם עדיין חסויים.

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

ביום שלישי
א' בא"ר תשפ"ה, 29.4.25
ב-20:30 ביד-למגינים
נעלה את זכר
חברינו ובנינו שנפלו
במערכות ישראל

ביום ד' - יתקיים טקס זיכרון בבית הקברות
בשעה 11:00 - יציאה מרחבת יד-למגינים

77 שנה

כחיים זקנים מבילים לשלום

יום רביעי 30.4 בשעה 20:00
ברחבה בין המועדון לחדר האוכל
הדלקת משואות וטקס הוקרה לחברינו ביגור ובצבא
בשירה וריקודים עם שירי הלהקות הצבאיות
בתום הטקס - קריוקי, בירה ויין